

μούγγα

μούγγα, η, ουσ.[<μουγγός], βλ. λ. [μουγγαμάρα](#): ως προσταγή, σιωπή, σκασμός: «όταν μιλάω εγώ, εσύ μούγγα»·

- *βγάζω τη μούγγα*, δε λέω τίποτα, σιωπώ. Συνήθως προστακτικά ή απειλητικά, *βγάλε τη μούγγα*, πάψε, μη μιλάς, σκάσε: «βγάλε τη μούγγα, όταν μιλάει κάποιος μεγαλύτερός σου και μην τον διακόπτεις»·

- *μούγγα στη στρούγκα*, **α.** λέγεται στην περίπτωση που δε βγαίνει κανείς από το σπίτι του, γιατί δεν έχει χρήματα ή γιατί βρίσκεται σε άσχημη ψυχολογική κατάσταση: «τον τελευταίο καιρό μούγγα στη στρούγκα ο δικός σου, γιατί δεν έχει φράγκο || είναι λίγος ο καιρός που πέθανε ο πατέρας του, γι' αυτό είναι συνέχεια μούγγα στη στρούγκα». **β.** δίνεται και ως συμβουλή σε κάποιον, όταν δεν έχει χρήματα, να μείνει στο σπίτι, να μην κυκλοφορήσει στα στέκια του: «απ' τη στιγμή που δεν έχεις μία, για να μη γίνεις βάρος στους άλλους, μούγγα στη στρούγκα».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας